

...ne.

Sind 12 fop.

Rinaldo Rinaldini.

2

"Siis on Teie elu pahem kui minul!"

"Minu Jumal, kas Teie siis veel ei tea, et meie, õpetud mehed . . ."

"Arge enam edasi rääkige," hüüdis wanem talupoeg, "jeda rumalad sõna arge wälja ütelge!" See on häbiaji, et jedasi elate!"

Poolkohkumult waatas wõeras talupoja otša.

See pani jeda tähele, hüüdis peremehe ligi ja diendas arwe ära.

"Pisut maad wõime meie Teid jaata," ütles ta siis, end õpetlase poole pöördes, "sest meie tee lähed mägestikust mööda."

"Siis tulen ma kaasa!" hüüdis noormees, wõttis pingi pealt oma reisirasku ja gitarre, ning seisis filmapilk reisiraskmilt talupoegade ees.

"Teie mängite ka wist?" küsis noorem talupoeg.

"Laulan ja kliberdan ka wähest wõitu," naeris wõeras, ning hakkas kohe üht lustilist laulu peale. Laulu saatel jammusiwad nad mägede poole.

Ikka kaugemale mägestiku saatsiwad talupojad wõerast, kuna nad ise lustilikus tujus juttu puhusiwad.

Oli hea jutt jelles süüdlane, wõi läksiwad nad muidu heameelega nooremehega, et nad oma tee peale ei pööranud? Seda pidi noormees mitte korda jelttimeeste käest küsima, aga need nagu said sest aru ning mäsisiwad teda jedawõrt juttu jisse, et tal küsimiseks mahti polnud.

Küüid oliwad nad juba mittu tundi sammunud, tee muutis ikka enam metsikumaks, edasi jõudmine läks jelle tõttu rassemaks. Nemad pidiwad wahel kitsastest kaljulõhedest läbi pugema, wahel jälle loodis kaljuseinad mööda üles ronima, nõnda et noorel rändajal rontimine juba raskets näis minema.

"Ei," ütles ta, "edasi ma enam ei lähe, waid jäen siia ja ootan, mis tulema saab!"

"Siin on ka ilus plats wäljapuhkamiseks," ütles üks talupoegadest. "Meie tahame jedasama teha; pärast jätame teineteisega jumalaga ja Teie jäete siis ükspäini oma saatuse hoolde."

Nende sõnadega heitsiwad mõlemad talupojad rohu peale maha, nende juure istus ka noor õpetlane.

Süü aega filmitsejiwad nad waitides kõrged kaljuseina ja jelle all aigutawad kuristikku.

Korraga kolas kole wile nende kõrwu.

Chmatanult waatas noormees ümberringi; kõik wahwus,

mis ta omale ja teistele ette kujutanud, oli korraga kadunud, ning noore juhtumiste otsijaga sündis seejama, mis iga teise-
gagi, tema asemel, oleks juhtunud — ta löi kartma.

Midagi kahtlast ei olnud aga näha, tema mõlemad saat-
jad pütkutatiwad rahulikult ja lustilisel tema kõrvas.

Ta kargas püsti.

Ja, nüüd tuliwad igalt poolt — jeljatagant — kõrvalt
— eest — igaltpoolt kaswasiwad nagu kaljudest tumedad,
päiwitanud nägude ja metsiku waatega mehed wälja. Mõni
oli rohkem, mõni vähem kalsjus, nende wahel ka mõned kor-
ralikus jäägre ülikondas, aga kõik oliwad püsside, püstolide ja
põueobadega ehitud. Waikides piirasiwad nad rändajad ringis
ümber.

Nooremehe kohumine tõusis mittu kraadi kõrgemale, kui
nägi, et tema siamaalsed jeltšimehed oma riided seljast wiska-
siwad ja nüüd, niisamuti püstolite ja nugaadega ehitult, hir-
witades tema otja waataasiwad.

Üks nendest ligines temale, pani püssi otja wastu rindu
ja hüüdis: „Anna alla, ja oled Rinaldo meelewalla all —
wähem wastuhakkamine, ja sa oled jurmalaps!“

Noormees hakkas rohkem warijema.

Seal hüüdis noorem tema saatjatest: „Kas Teie ei joo-
winud ju Rinaldini jeltšonnaga sõprust teha? Teie näete,
Teie joow on täide läinud! Nüüd aga olge niisama wapper,
kui all wõerastemajas ennaft kiitfite olewad. Rinaldo ei wõi
kartlika ja argpüksa sallida. Säärasel juhtumisel ei wõi Teie
lahke wastuwõtmise peale loota.“

Noormees wiibis ifka weel ehmatuse kohmetuses, mitte
sõnagi ei saanud ta juust wälja.

„Ara temaga, wiime ta pealiku juure, laagrisse temaga,
— pois on vähemalt oma tuhat tukatid wäärt,“ hüüdis kesti
jalga hulgaft.

Toored käed haarasiwad temast kinni, wõtsiwad temalt
reisutasku ja gitarre ja enne weel kui ta mõistujele tuli, oli
ta juba ülewal, kõrgete, järskude mägede otsas, rõwlite kessel
ja sai ifka edasi weetud — laagri poole.

Laagrisse oli tükk maad, alles kahetunnilise elufardetawa
ronimise järel jõudsiwad nad jenna.

Noormees ei olnud mitte wähe imestanud nii juurt
rahwatogu siit ees leides. Sääranis imestas ta asjatahase
ja järjekindla laagre jissejseade üle.

„Weel mõned minutid pidi tema röövlite hulka jääma, kes tema üle naerma näiswad, siis wiis teda üks nendest pealiku telki.

Uudishimu, noort, julged röövlipealitud näha saada, kautas kõik kartuse ja peaaegu julgelt ning upsakalt, astus ta Rinaldo ette.

Rinaldo wõttis teda Roja, Altawerde ja Nikolo juuresolekul wastu.

Noore paari kenadus, Rinaldo uhte auufartusele äratav oles, tegi nooremehe segaseks. Walmis mõeldud ütelsed lennatawad peast.

„Ma olen juba oma meeste käest kuulnud, misjugune hulljulgas Teid siia mägedesse on ajanud. Rahjaks pean ma aga Teie ütelsust muinasjutuks pidama. Mitte uudishimu ei ajanud Teid siia, waid äraandja olete Teie!“

See ootamata ja õigujeta süüdistamine, andis nooremehele wana waimujõuu tagasi. Kartmata ja kindla healega wastas ta: „Seal olete Teie juures efituses. Miisjugusiks teenistujeks ei lasje ma ennaft pruukida; ma olen ainult jelleks tulnud, et Teie lahke wõerastewastuwõtmise osaliseks saada!“

„Hahaha,“ naeris Rinaldo, „armas sõber, see on tõeste algupäraline, mis Teie jeal ütlete!“

„Aga tõsi!“ hüüdis wõeras.

Rinaldo jäi mõttesse.

Siis ütles ta: „waadake lord mu otja, ehk olete mind juba korra näinud!“

Noormees hakkas meeletuletama.

„Ei, ma ei ole Teid ilmaški näinud!“ wastas ta weidi aja pärast.

„Aga siiski, minu armas; alles täna hommikul, all wõerastemajas. Mina olin see noorem talupoeg, kes Teid siia saatis. Et ma nüüd tean, mis Teie soowite, siis lõpetame asja liihidelt. Teie jäete siia niitauaks kui see Teile ja mulle meeleejärele on. Siis aga peate meile lahke wastuwõtmise eest tuhat tukatid lunastamise raha wäljakirjutama ja Teie wõite minna kuhu tahate.“

„See on ilusti ööldud, pealik Rinaldini,“ naeratas noormees, „aga mul pole mitte tuhat liiredki, weel wähem hukatid.“

„Noh, külap jeda leiame. Nüüd wõite minna laagert waatama. Teil on täieline priius; kui Teie aga ärapõgeneda tatsute, saab Teid maha lastud, pidage jeda meeles!“

Sellega oli noormees röövlite hulka wastuwõetud.

See oli aga lustilik õhtu täna rõõvlitel.

Noormees laulis ja mängis, mis lust kuulda. Teisel hommikul walitjes rõõvlite salkas aga hoopis teine elu.

Püüdid saiwad laetud; padrunid topitud ja mõgad ihutud; lühidelt päris sõjaettevalmistamine.

„Järsku kõlas lamandamine. „Astuge ette!“ ja mõne minutiga seisiwad rõõvlid rindas ja reas.

„Täna peate karva pealt mu käskuji tähelpanema ja kartmata pealehakkama, siis jaame wõitma, waatamata selle peale et meid wähe, waenlaseid aga palju on,“ kõneles Rinaldo. „Nüüd edasi! Altawerde saab Teid juhutama, mina tulen pea järele!“

Keski ei teadnud mis wõitlus oodata oli, aga hea tahtmisega kuulasiwad nad oma juhataja sõna.

Rinaldo astus wõera juure ja ütles:

„Teie herra, olete meie wõeras, aga ei ole weel oma nime nimetanud ja ma ei tea kellega —“

„Wabandage, pealik, keski ei ole weel mu käest küsinud ja ma arwain, et mu nimi Teile täiesti ükskõik on —“

„Seda, sõber, ei wõi teada. Wõib olla et meie weel korra elus teineteist nägema jaame ja ehk weel niijugusel juhtumisel, kus mul Teie abi ja wastuwõtmist tarwis on,“ naeris Rinaldo. „Muudugi saaks siis see suuremad ohwrid Teie käest nõudma, aga see saab ikka Teie wõimuses olema, kõit kohaselt tajuda.“

„Mina olen jakslane, pealik, ja mõtlen ainult aastaks weel Italisje jääda. Lootus, et minul kord auu saab olema Teid wastuwõtta, saab jellepärast wiist raske täidesaata olema. Minu nimi on Franz Gaudi —“

„Hea, minu armas härra Gaudi, Teie meeldite mulle üksna hästi ja ma kingin Teile oma usalduse, teada andes, et mul praegu nõu on soldatitele wastu minna. Kui mul midagi loomuliku peats juhtuma, siis palun ma Teid, minu Kõjad Ostialasje saata. Tahate mulle jeda tõutada?“

„Hea meelega, pealik!“

„Koh, hea küll, wiitke oma aega minu tagajitulekuni, niihästi kui saate. Teil saawad üksnes naisterahwad jeltlisteks olema. Aga ärge wälja lobisege, mis meil ees on; naisterahwad on esiotsa kartlikud!“

Kende sõnadega andis ta oma wõerale kätt ja sammus tiiresti jalgale järele.

Ostias oli suur müra. Solbatid oliwad praegu sisse-

marjitud ja külarahwas oli kokkutulnud kangelasi vaatama, kes mägestiku röövlitest puhastama pidiwad.

Kui aga isa Bono ja talupoeg Stehwano weel juurde tuliwad ja soldatidega ühes lubasiwad minna, läks kära ja müra weel juuremaks. Enamiste igalhel oli wakra meestele midagit kaasa ütelda ja nende kätt raputada.

Wiimaks hakkati minema.

Hakatuses wõis fileda peal jõudjalt edasimarsšida, aga warsti jäi tee teiseks, mehed pidiwad reast wäljaastuma ja ühikult edasi sammuma.

Mitu kord pidi tee peal kinni peetud jaama, et teisi järel oodata ja koguda. See üündis alati seal, kus koht seda lubas.

Soldatide jalk oli juba kuus tundi teel, aga weelgi ei lasti rööwliid ennast filmata.

Wiimaks jõudsiwad nad ühe tee peale, kus kaljupantadest ümberpiiratud saiwad ja enam edasi ei wõinud minna.

Salajas jõimasiwad soldatid juhatajaid ja waljusti rööwleid, kelle pärast nad sunnitud oliwad siin kuristikudes ja lõhestikudes oma kaela murdma ehk, koguni kogemata, ilma et waenlast näha wõiks, mahalastud jaama.

Ühi ei läinud enam kudagi moodi edasi, nad oliwad sunnitud tagasi pöörma.

Praegu oliwad nad ühe ühetajase mäeseljandiku peale jõudnud, mis kaljudest ümberpiiratud oli. Allpool mäeseljandiku oli kuristik ja sealt läbi wõis madalasse wõfastiku jõuda.

Seal kõlas korraga wile, millele püüsi paugud järgnesiwad; kuulid lendasiwad aga üle soldatide peade.

Warsti jelle järele kõlas hüüd: „Andke endid alla, wõiteie olete furmalapsed!“

Keski ei näinud hüüdjad, weel wähem mõnda teist inimest.

„Walmis!“ hüüdis ohwitser.

Soldatid seadsiwad püüsiid lastmisesks walmis.

„Kus Teie aga üht pead näete, fenna a andke tuld!“ kamaandas ohwitser.

Keski ei näidanud enmast.

Süski, — nüüd tuli kaljunurgal üks kübara äär nähtawule ja jelle järel ilmus habemega mehe pea.

Sada püüsi paukusiwad.

Pea liigutas enmast, jäi aga wana paiga peale. Wali naer kõlas ümberingi.

„Kurad, meie oleme ümberpiiratud!“ hüüdis ohwitser wihast märisesdes. „Pakke jee lurjus ometi maha!“ ja ühe

soldati käest püüsi tõmmates, sihtis ta kübara peale. Pauk kõlas.

Pea nifutas end.

Zälle seejama naer.

Uhes sellega firutas pea end enam väljapoole ja nüüd nägivad soldatid, et see üks kübar ja näukatte olivad, mis keppe otja seatud.

Soldatid ei jõudnud veel oma viha sõnadega avaldada, kui käjuna: „tuld!“ kõlas.

Hävitawalt lendasiwad kuulid soldatide seffa.

Tõusis kole häda ja wihakisa. Zälle paukusiwad püüsid ja jälle langes hull soldatiji.

Seal juures ei olnud aga waenlast näha. Nüüd ei olnud enam pidamist, soldatid jaatfiwad püüsid kus jeda ja teist ja jookfiwad kuristikku poole.

Aga, ühes sellega ilmusiwad ümberringi kaljude tagant rööwled.

Pauk käis paugu peale — mees mehe järel jookfiwad soldatid kuristikku poole.

Aga ka siin hirwitasiwad neile rööwliid wastu; soldatidele hüüiti kõigeparemaid sõimu nimesid järele ja manitjeti ruttama.

Bono ja Stehwano jaid ka kaajakistud.

Aga nad ei pidanud pääfema.

Sel filmapilgul kui nad kuristikust väljajõudfiwad, jaiwad nad rööwlitest kinnipeetud ja mahawifatud.

Ei olnud enam ühtegi terwet, elawat soldatid mäeseljandiku peal; üksnes furnud, furijad ja haawatud katfiwad maad. Ka ohwitjer oli furnud.

Rinaldo seifis keff furnutehafid ja waatas tumedalt oma ette maha. Walus joon ilmus tema näu peale.

Haawatude hädaldamine tungis tema kõrwu, ta astus paar samm tagasi, toetas end wastu kaljuseina ja ümises:

„Kole palju werd, — palju werd, Rinaldo!“

Kuid pea ajas ta end sirgetks ja hüüdis: „See ei läinud teifiti — sõda, igawene sõda on ju kord minu saatus. Kui nemad poleks langenud, lamaks mu mehed siin nende asemel — ja wõib olla ka mina!“

Käätis ta neid sõnu iseenele, wõi Altawerde wastu, kes tema ligidal seifis.

„Bealk, meie oleme wõitjad!“ fofistas tale Altawerde.

„See on juba kord nõnda jissejeatud, et sõjas alati furnuid ja haawatuid on. Pidime meie siis endid mahatappa lastma?“

„Ei, aga ma oleks seda werewalamist ärapöörda wõinud kui õigel ajal põgenenud oleksime!“

„Et ka seal jälle põgeneda!“ hüüdis Altawerde wähele.

„Sul on õigus: Sõda on meie saatus — ja alati wõitjaks jääda meie eesmärk!“

„Mis hakkame meie haawatutega peale?“ küsis Rinaldo tõsiselt.

„Warsti ei saa enam ühtegi olema. Kas ja ei kuule, et hädaldamine järel jääb? Meie oleme neid kõrgelt trehwanud.“

Seal filmas Rinaldo wangisid. kes tema juure toodud jaiwad.

Rüütl käis üks piste tema jüdamest läbi, kui ta oma Rosa isa nende hulgas nägi, aga ta rõhus kõik pehmemad tundmused maha ja hüüdis neile mõlemile wastu: „Mis otsite Teie minu tagaajate hulgast?“

„Sind ja mõrtsukat ja inimese hirmutis!“ hüüdis Bono.

„Howardaw ümin kostis nende sõnade peale rööwlite ridadest.“

Rinaldo näitas käega ja rääkis edasi:

„See ei ole Teil korda läinud, isa Bono: sest meie oleme wõitjad. Kui meie aga jün maas lamaks, siis oleks teie mõrtsukad — eks ole nii?“

Bono ei wästanud selle targutamise peale midagi.

„Teie saate meid laagrisse saatma!“ käskis Rinaldo.

„Löö mind parem maha, ja häbemata inimene!“

„Kas Teie ei soowi Rosat veel kord näha?“

„Häbi ja teutust jelle lipaka kaela!“ hüüdis talupoeg ja lõi wihafelt käega.

Rinaldo pööras teisale ja jammus rööwlite poole, kes furnute juures talitawid.

Altawerde oli tõtt rääkinud, mõne minutiga oliwad ainult veel furnud mäeajandiku peale; haawatud oliwad kõik oma haawadesse furnud.

„On mõni meist haawatud, wõi langenud!“ hüüdis Rinaldo walju healega.

„Mul on piisane kriips käewarre peal!“ wastas Alfonso, ligemale astudes.

„Weel kolm rööwlast teatasid endid, aga nende haawad olivad kõigil tähtsujeta.“

„See oli aga osaw manöwer!“ ümisesiwad rööwolid enese

keskel. „Mario oleks jälle pealetunginud, ega poleks meid hoidnud!“

Kõik tunnistatiwad jeda õigeks ja warsti lendatiwad kübarad õhku, ning rõõwled kiitfiwad hõiskatiwad oma peamehele.

See aga käskis furnukehad kuristikku wifata ja endid laagrisse minekuks walmis seada.

Püüside paugutamine oli laagrisse kostnud, ning naesjed tubliste ära hirmutanud, nii et noor sakslane neid waigistades palju waewa pidi nägema.

Rosa oli omale püstolid ümberpannud ja istus juba hobueesli jelgas, walmis jenna paika sõitma, kust paugud kostfiwad.

Kui paugud aga warsti ülejäid ja ka teised naisterahwad jelle ettemõtte wastu oliwad, jättis ta oma nõu kaffi, jäi aga rahulikult ja waitfelt kuulata. Franz Gaudi mõttis gitare ja hakkas üht sakkakeelset laulu laulma, mille wiis praeguse meeleoluga hästi kofku läks.

Kõik kuulatiwad heasmeeles. Kui Gaudi lõppetanud oli, küüis Anuntsiata: „Kui Teie miud gitarrel jaadaksite, laulaksin ma ka ühe laulu.“

Guadi oli muidugi nõus ja palus Anuntsiatat omale ühte jalmi laulda, et ta wiisi tundma saaks.

Anuntsiata hakkas laulma ja juba teist jalmi jaatis Gaudi gitarrel.

Lauluwiis oli liigutam, sõnad nõretatiwad armastujest ja ihtamifest, ning narsterahwaste meeleolu muutus teiseks.

Wimaks hakkas Rosa ise laulma, naisterahwad aitatiwad kaasa ja ka Gaudi laulis oma iluja mehe healega ligi.

See oli üks ilus, eluwärste laul, mis kaugele läbi waitfe õhu kostis.

Korraga kostis weel teine mehe heal hulka ja kui lauljad ümberwaatatiwad, seisis Rinaldo nende ees.

Rosa kargas üles ja lendas, ifka weel edasi lauldes, Rinaldo kaenlasse.

Laul lõppes pea.

„Oh, minu arm, mis suurt kartust ma wäljakannatama pidin,“ jofistas Rosa, „kui meie paukufid kuultime.“

Rinaldo jai tõsijemaks ja ütles: „Rosa, see oli libe mõtlus, sest soldatid tungifiwad meie kallale — aga — järe rahulikult, meie oleme mõitjad!“

„Sumalale olgu tänu!“ jofistas Rosa tahtmatalt.

„Ka furnuid jäi maha!“ kõneles ta edasi.

„Kas sinu meestest?“ küsis Roja ägedalt.

„Ei, nendest on üksnes mõned haawatud. Aga soldatitel on palju furnuid.“

„See oli siis üks päris võitlus, Rinaldo?“ küsis Roja.

Rinaldo kaifutas tüdrukut ja sojistas: „Usna õige, minu Rojate, see oli päris võitlus ja meie jäime võitjaks.“

„Aga kus on siis meie mehed?“

„Nemad tulevad pea. Mina ruttasin ennem siia, et sind ja Theresiat millegi vastu ettevalmistada.“

„Muid?“ küsivad mõlemad tüdrukud korraga.

„Muidugi, teid mõlemaid. Meie võitjime nimelt kaks meest wangi, keda Teie tunnete,“ kostis Rinaldo naeratades.

„Soldatid?“

„Ei, ei, nad ei ole soldatid. Nad tulivad üksnes soldatitega ühes, et mu wangivõtmisest ehl furmast röömu tunda. Rahjuts on see rööm neil nurja läinud.“

„Rahjuts? ütle parem õnnelikul kombel!“ hüüdis Roja ennaft armastud mehe vastu jurudes.

„Sedawiiji mõtled sina, aga mitte nemad!“ naeris Rinaldo.

Nüüd tulivad rööwliid.

„Ütle mulle, Rinaldo, keda Teie kaaja toote?“

„Stehwanob, Theresia peigmeest!“

„Püha Mikael!“ hüüdis Theresia.

„Ja teine?“ küsis Roja ärritatult.

„Dn — — sinu — — isa!“

Sõnalaujumata, tarretult waatis Roja oma armjama otša.

Wiimaks ümises ta: „Oh, minu Zumal!“

Wõiduröömsalt jannujuwad rööwliid ligemale,

Rinaldo wõttis Roja käre alt kinni ja nad läkijwad telgi poole.

Seal jäi ta wangide peale ootama.

Roja oli kohutawas ärrituses.

Nüüd toodi wangid ette.

Uhe tõmbega, tõmmas ta ennaft Rinaldo käre alt wabaks ja rattas ifale wastu.

„Isa, armastatud isa!“ hüüdis ta nuukjudes ja langes wanamehele ümber kaela.

Kuid see raputas end, wõttis tema kättest kinni ja wirutas enesest eemale, nii et ta peaaegu maha oleks kukkunud.

„Kasi, häbemata lipakas, kasi mu silmist!“ hüüdis ta wihajelt.

Rinaldo jäi rahulijelt telgi ette seisma, üks värin näis temaft ülekäiwad.

Rosa aga seisis nagu marmorifuju wanamehe ees. Ta rind laenetas wägewalt, moffad wäriješiwad ja ta kenad filmad täitšiwad end pisaratega.

Ra rõõwliid seišiwad waifides.

Etendus isa ja lapse wahel ei jätnud neid puutumata. Nad jaiwad jelle filmapilgu pühaduseft wäga hästi aru.

Nüüd läheneb Rosa uuesti ijale.

See aga pöörab oma näu teijale.

Seal — üks samm ijaft — langeb Rosa põlwili.

„Rosa!“ ehmatas Rinaldo. Zuba tõuseb tema jalg, aga enese üle walitšedes, jääb ta seisma.

Rosa tõstab omad käed isa poole.

„Jsa, armastatud isa, anna mulle andeks!“ palub ta pisarfilmil.

Rõõwliide pead wajuwad alla poole.

„Jsa, ma olen patustanud!“ palub Rosa edasi: „Ma olen sinu tahtmise wastu, pruuki ja kobluse wastu teinud, aga ma tegin oma südame järel . . .“

„Ütle parem, oma patuste lusti ja himude järel, hukka läinud loom. Kasi — kasi, mine parem oma armuseje juure ja ära hüüa mind ilmaški oma ijaft — mul ei ole enam last!“ hüüdis wanake ikka wihajemalt.

„Jsa — — —“

„Mitte jeda nime!“ karjus wanake wärišedes.

Ikka weel oli Rosa põlwili, käja isa poole ringutades.

Nüüd lafi ta käed wajuda, ta pea wajus allapoole.

„Mine minu tee pealt, et ma sinu armuseje, jelle inimeje soo wäljabeite, käest oma wiimase jurmalbögi jaoks, niisama nagu ta täna waremalt juba suure hulga ilmašüita inimeji külmawerega maha tappis!“

„Mõrtšukas!“ kiljatas Rosa. „Püha Jumal, mis pean ma kuulma!“

„Kasi, kasi, mis ja Jumala nimeft teutad. Tema käest on jul niisama wähe armu oodata, kui minultki. Sina ühes oma armusejega oled kurati jaagiks jaanud. Kasi minema häbitundmata lipakas!“

Ja Bono löi jalaga põlwitawad Rosad.

„Wana põikpea!“ mõirgas sel filmapilgul üks heal tema kõrwal ja üks lõök trehwas wanameest, nii et ta mittu sammu tagaspidi tuigerdas.

"Temale, ärge teda lööge, ärge puutuge mitte temasse!"
Larjus Roja üles karates.

Seal seisjis Rinaldo tema kõrval.

"Wana põikpea, kui ja mitte selle ingle isa ei oleks, siis peaks ja siinsammas palga teutuse eest kätte saama!" hüüdis ta ärritusest wärisewa häälega.

"Rinaldo, kogu ennaft, ära tee temale paha, ta on ju mu isa!" palus Roja armastama kaela ümbert kinni hakkates.

"Zumalale olgu see kaebatud, et mul niijugust tüttart outaks pean nimetama, kes küllalt auutu on, pruuki ja kombust jalgadega sõtkuma ja ennaft ühe inimese kaela, selle käed rõõvimiste ja wargustega, tapmise ja mahanottimisega määratud on!" hüüdis wanamees. "Mis ja poisike ootad weel, et ka minu were jees wahest juba oma käja ei pese. Iikka edasi, tappa mund ja hooa siis oma ohwri tütreaga. See käib kõik sinu ametisse!"

"Kas ma pean tal selle teutawa keele kõrišt tõmmama?" hüüdis Sebastiano, kes esimete hoobi wanamehele annud oli ja nüüd wihaft leegitsemate filmadega Bono kõrwal seisjis.

Nüüd hakkas Rinaldol rinnus mäsama. Jalaga wastu maad pürutades ja üht sõimusõna läbi hammaste pressides, sirutas käe püstoli järele wälja.

Roja kiljatas ahastawalt ja langes ta rinnale.

"See on tõsi, Roja," jojistas Rinaldo, oma wiha wägise mahafurudes, "meie saame juuremeelilemad olema kui tema. Wiige jee mees ära, wahtige teda hoolfasti, aga käige temaga, nagu külalifega, ümber," käs kis ta.

Sebastiano läks urijedes wanamehega minema.

"Noh, Roja, kas oled nüüd jällenagemisest rõõmus. Näed ja, jedasi oleks sinu käsi käinud, ehk weel hullem, kui ja alla oleksid läinud. Aga, saa rahulijemaks, meie saame sinu isaga weel kord rääkima; senna maale ei pea ka üks karw ta peas kõwertud saama!"

"Lase tema priiks, Rinaldo, saada ta jälle alla!" palus Roja.

"See jaab jündima, mu lapsuke, ole nüüe rahul ja kogu ennaft!"

Roja läks nuttes telki.

Nüüd aga pööras pealik end talupoja Stehwano poole.

"Teie olete aga wiist tulnud, et oma trunduseta pruuti ülesotjida?" küsis ta.

Uks tige pill talupoja filmist oli tema vastus.

"Wõi tahate tema uut armukest näha?" päris Rinaldo edasi. "Seal ta seisab; Nero, too ometi Theresia siia."

Nero ruttas naerdes minema, tuli aga warsti teatusega tagasi, et Theresia talupoega näha saada ei igatsenud.

"Nii, sõber, olete siis sõjawang ja võite jälle priiust saada nii pea, kui wiisjada dukatid lunastusraha's maksate. Mõtelge homjeni järel! kui Teie ei maksa, saate mahalastud!"

„Weel ifka ei annud talupoeg wastust.“

"Ma usun see pakspea ei taha maksa," ütles Rifolo.

"Ei, jeda ei jaa ma ka tegema!" plahwatas talupoeg korruga wälja.

"Wõi nii! Altawerde kirjuta kiri walmis, tema saab alla kirjutama," käskis pealisk.

Altawerde kirjutas.

Mõne minuti järele ulatas ta kirja Rinaldo kätte.

See luges: „Minu isa! Ma olen rõwvide käes. Nad nõuawad wiisjada dukatid lunastusraha. Ma palun sind kirjatoojale nõuetawat raha kätte anda. Lijan weel juure, et filmapill maha lastud jaan, kui kirjatoojal ka üks juukse karw kõwerdud saab. Kui mu kõrwad alles peawad jääma, siis ei tohi rahast teragi puududa.“

See peale andis ta kirja ja pliiatši Stehwano kätte ja ütles: „kirjutage oma nimi alla!“

„Seda ma alla ei kirjuta!“ wastas Stehwano trotšiwalt.

„Nii palju raha ei wõi mu isa mitte maksa!“

„Weel rohkem wõib ta!“ hüüdis Nero pealiskule. „Wanamees ja pois on mõlemad ihnuuskoid!“

Rinaldo jaotis ühe häwitawa waate Stehwano peale ja ütles siis külmalt: „Teie tahate jonnida. Hea, see maksab Teile wiiskümmend tukatid rohkem — minu meestele jootraha's Teie pärast nähtud waewa eest. Nero, Alfonso, astuge ette!“

Rutjutawad astusiwad ette.

„Siduge see mees senna puu külge!“ käskis ta rahulise, külma häälega.

Wasturabelemisest hoolimata oli Stehwano juba järgmisel filmapilgul puu külge seutud.

Nüüd astus Rinaldo ligemale ja tõmbas juust Stehwano pea kosta puu peale kriidiga ringi.

Siis hüüdis ta naerdes Nerole: „Noh, Nero, nüüd

näita ka kord oma ojavuist ja laje üks kuul ringi keffkohta. Aga pane hoolega tähele, et ja oma armjal sõbral, oma endisel kaasarmastajal ja meie nüüdsel külalijel, kogemata kuuli pähe ei kihuta!"

Nero naeris ja laadis oma püssi.

Stehwano kahwatas walgeks nagu lubi.

"Urge kartte ühtigi, wapper Stehwano, ainult arwa lajen ma sihist mööda!" hüüdis Nero wangile.

"Kas tahate allakirjutada?" küsis Rinaldo.

"Ei!" wastas Stehwano peaaegu hääletult.

Rinaldo näitas käega ja Nero astus mõned sammud tagasi. Ta sihtis, laji aga püssi kohe langeda.

"Ma ei tea mitte, aga ma ei jõua püssi praegu rahulifelt hoida!" hüüdis ta pealifule ja pani jälle püssi palge.

"Ma ei mõi oma kuuli eest täna wastutada, pealik!" hüüdis ta jälle. Wõulius on mind wäsitanud, mu käed wäri-fewad pijut!"

Nero ütles jeda naeratawa nõuga. Kas see õigus oli, mõi tahtis ta oma elawa märklaua jurmahirnu jellega kõrgendada?

Rinaldo hüüdis: "Nero, laje ometi kord!"

Jälle sihtis Nero tük aega.

Wimats wajutas ta kuffe maha.

Üks pauk, üks kisa Stehwano oli minestanud.

Kuul aga oli ringi keffkohal.

"Sina oled üks piinaja, Nero. Wispärast ja jeda waest meest nii piinajid? Nüüd waata, kudas ja ta elusse jaad, sest alla kirjutama peab tema!"

Nero naeris, tõi külma wett ja paistas minestuses oljale terwe ämbre täie wastu nägu.

Stehwanost käis wärim läbi.

Nero kordas oma abiandmist ja Stehwano ärkas meele-mõistujele.

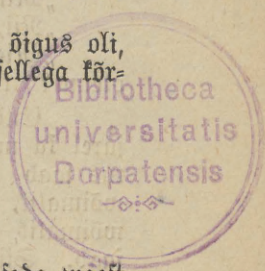
"Kas tahad nüüd alla kirjutada, mõi tahate waest Nerod weel wiiskümmend dukatid teenida lasta? Nagu näete on ta tubli tütt?" küsis Rinaldo.

Stehwano ei liigutanud ennast.

"Alfonso!" hüüdis Rinaldo. "Sa näed wangi pahema kõrwa, ja pead jelle pea küljest ära lastma!"

Röwwel hirwitas ja tõstis püstoli.

"Ma tahan!" hüüdis Stehwano.

„Kena, kena!“ naeris Rinaldo. „Wabastage wang puu küllest ja las' ta kirjutab alla.

Stehwano oli murtud. Jõuetult langes ta maha, wõttis pliiatfi ja kirjutas alla.

Rinaldo wõttis kirja wastu ja ütles: „Homme jaadan ma ühe kästjala. Riipea kui raha minu käes on, peate prii olema ja Ostialasje jaadetud saama. Wiige ta see wang teise juure ja andke mõlemile klaas wiina; neil on wist kinnitust fibedaste waja!“

Franz Gaudi oli mõlemaid etenduji pealt waadanud. Nüüd astus ta Rinaldo juure ja küsis: „Pealik, mis mõtlete Teie selle õnnetuma isaga peale hakkata?“

Rinaldo waatas tumeda näuga julge küsija otja ja kostis siis: „Sieti on see üks küsinus, mida ma isegi weel wastada ei oska. Mis saaksite siis Teie minu ajemele tegema?“

„Mina jaadaksin tema kodu!“ wastas Gaudi.

„Nii, nii, ja ta Kofa temaga, eks ole tösi?“

„Mis saab aga selle toreda tüdrukuga edespidine saatust olema?“ küsis julge külaline.

„Endi saatust ei wõi meie ette teada ja oma elu selle järel ka mitte sissejeda, minu sõber. Mis selle tüdrukuga saatust saab olema teate Teie niisama wähe kui minagi. Wäga wõimalik, et üks hülgaw elu teda ootama saab, aga on ka wõimalik, et ta waewas ja wiletsuses oma päewad lõppetama saab. Siiski, kui jee Teil eht mitte wastumeelt, siis tulge minuga telki, meie tahame weel wähe juttuajada.

Franz Gaudi oli nõus.

Selle jutustamise järeldujel jammus ija Bono järgmisel hommikul rahulikult kodu poole, ilma et Rinaldod, wõi Kofat, weel kord näinud oleks. Demaga feltjis läks kästjalg, kes Stehwano lunastamise raha pidi tooma. Nõutud raha jai wälja maffetud ja ka Stehwano jai priiks.

Rööwolid elastwad nüüd mõned päewad päris rahulikult üle.

Franz Gaudi saatis peaaegu kõik oma aja Rinaldo ja naesterahwaste feltjis mööda.

Uhel õhtul kuulutas Rinaldo, et järgmistel päewadel saab üks wäljakäik ettemõdetud.

See sõnum tegi seda, et rööwlite külaline järgmisel hommikul äraminna lubas.

"Aga kuidas siis lugu nende tuhande dukatiga on?" küsis Rinaldo naerades.

"Sellega on täbar lugu, sest nii suurt lunastamise raha ei jõua ma kudagi moodi maksta; aga ma tahan homme hommiku wara teile ühe kingituse läbi oma tänu awaldada. See on kõik, mis ma anda võin."

"Hea küll, olgu siis nii!" naeris Rinaldo.

Järgmisel hommikul õige wara oli juba Franz Gaudi jalul. Ta istus Rinaldini telgi ukse ees ja seadis gitarred häälede. Mõned rõõvlid olivad ka juba jalul.

Tema põlvede peal oli üks täiskirjutud leht.

Nüüd tõusis ta piisti, tõmmas paar korda üle keelte ja hakkas tugewa häälega laulma:

Raugel suure metsa põhjas,
Warjul waitse koopa sees,
Rinaldini rahul puhkas,
Rosa seisis ju ta ees.
jne. jne. jne.

Juba teije jalmi algul, hakkasivad rõõvlid endid üks teise järele kofikutoguma. Eritaks ümisesiwad nad pool jalaja kaaja, wiimaks aga kordasiwad kõik wägewa häälega salwide lõppu sõnad kaaja. See oli üks laulmine, mis nagu müristamise häälega kaugele mägestiku kõlas.

Rinaldo ja Rosa seisiwad, teineteise ümbert kinnihoides, awatud telgi ukse ees ja kuulasiwad suure heameelega wägewad wiisi, niisama ka maentsewaid ja kiitellitufid laulu sõnu."

Bildi täiendusets jookkis weel truu Philax haukudes rõõw-
lite hulgaft läbi oma peremehe jalge ette, selle käsja ta, mee-
litades, lastuma hakkas.

Nüüd oli laul otjas.

Franz Gaudi astus Rinaldo ette ja andis temale paberi lehe, kus peal laul ülestähendud oli, üteldes: "Pealil, see on minu and. Ma palun Teid, wõtke see minu wastu-
wõtmise tänuks ja ka lunastus rahaks wastu — muud midagi ei jõua ma anda!"

Liigutult andis Rinaldo nooremehale kätt ja ütles ma tänan Teid, Teie olete mulle kallima lunastusraha maksnud, kui kõik maailma kuld kofku on, Teie olete minu nimele oma

lauluga elama mälestuse jamma ehitanud. Nüüd aga palun Teid oma lahtuse krooni pähe panna ja minu Rosale lauluviisi kätte õppetada ja siis lubage mulle, et Teid ise mägesti-
kust wälja saadan!"

Noor jakslane oli sellega kohe nõus.

See oli alles üks elu täna laagres ja kuristituses. Igal pool kõlasiwad uue laulu hääled. Nõõmlid ei wäsinud ära uue laulu viisi pähe tuupides ja õhtuks polnud enam aimustki, kes mitte vähemaltki laulu sõnu poleks peast mõistnud.

Altawerde oli kohe hakkatuses laulu mitme paberi peale äratirjutanud ja sõprade wahela ära jäutanud.

Selgammal õöl weel kuulutas Rinaldo jeltfilistele, et nad päewatõuju ajal selle paiga maha saawad jätma ja lõuna poole hakkawad minema.

Ruttuliselt hakkati äramineku wastu ettemalmistama, kuna Rinaldo külalisega naesterahwaste jeltfis wiibis.

Franz Gaudi nimetas juttu sees, et ta Neapoli saab minema ja kõneles palju selle Zumala maa nägemise wäärt asjadest ja kohtadest.

Rinaldo oli waikeks jäenud ja kuulas juure tähelepä-
misega külalise juttustamist pealt.

"Alga sina minu armastud pealik, ega sina ometi meie külalisega nii kaugele lähe?" küsis Rosa järsku ja wajutas en-
nast armastatud mehe wastu.

Rinaldo nagu ehmatas ja kostis: "Neapolisse, arwad ja? ehk — ma mõtlejin parajal selle üle järele. —"

"Kuidas, sa tahad meid, tahad mind maha jätta?" hüü-
dis Rosa ehmatanult "Tahad ennast mägedest wälja usal-
dada, nüüd, kus kõik maa juba meist kõneleb? Oh, Rinaldo,
ära tee seda, ma kardan õnnetust tulema!"

"Pisike argpüks, miks sa alati kõik nii mustalt omale etteujutad. Digust ütelda, olen ma juba otsustanud, seda lõbukäiku kaasa teha. — Alga ma palun sind, ära ehmata ega kardada kedagi; mõne nädaliga. —"

"Oh, minu taewas — mõned nädalid!" hüüdis Rosa.
"Ei, ja weel kord ei, Rinaldo, järele, järele, ma ei juuda nii kaua
sinust lahutult elada!"

„No, no, saa wahest rahulikumaks, ejiotja saan ma alles nattuene maad oma armast külalist saatma: wõib olla, et pea tagasi tulen.“

Jutt keeras kui ka Lodowiko jest osa wõtma hakkas, teiste asjade peale, kuni wiimaks magama heideti.

Wiiesteistkümmes peatükk.

Siimene kahtlus.

Üksnes mõned soldatid oliwad wõitlusest eluga peajenud ja wõisiwad lohutawat sõnu mitmendil mahanottimisest rahwa hulka laiali lautada. Meilbdine wihakija tõusis igal pool ja lohtud hakkasiwad hoopis teise filmapilgu rööwli pealiku peale, kes, nagu piimamees ja Ditalia elanikud tõendasiwad, waewalt lapjekingadest wälja astunud oli.

Sgatahes oli selge, et ta omale juba tugewa salga oli jõudnud koguda ja seda ka juhataada mõistis.

Waeje, mahardhitud rahwa peale awalbasiwad need sõnumed aga hoopis teist mõju.

Kui mõnigi ei saanud oma rinnust sügawad, raske õhkamist kena rööwlielu oma elu, waewa ja tööga, nälja wiletusega naese ja lapse pärast, wõrrelde ja soowis lõppuks parem waba rööwel Rinaldo Rinaldini juhatusel all olla, kui siin ennast waewata ilma et lootust oleks lordi parema järje peale jaada.

Wähesed, aga alati tähelpanemist äratawad, noore rööwli pealiku teud, mis ka alati suure wahwuse ja ettewaatamisega oliwad lordi jaadetud, oliwad tema nime juba kuuljaks teinud.

Sõtu hilja ja ka weel öösel jõudsiwad mõned mahajää-

nud sõldatid Dstiasse ja teiste naabriküladesse, ning kinnitajivad ennetulnud selttimeeste sõnu, teadustades et ta ohvitser jurna on jaanud.

Seal juures kõneldi ja seletati palju, mis üksteisega kofku ei pasjitud. Üks ütles et rööwli pealik olla ilus, juur, noormees, teine jälle teadis, et ta liihifene ning inetu, kolmas, et ta metsik ja kole pealt näha olnud. Muidugi ei wõinud niijuguste kujutuste läbi selgusele jõuda, ujuti aga kõige esimest kujutust.

Järgmisel homikul kui Dstiasas jutt laiale lagunemas, et Bono ja Stehwano on tagasi tulnud, jooksiwad kõik, sõna täies mõttes, nende peale rööwli pealiku üle järelepärimistega tormi.

Stehwano juttustus oli just nagu selleks loodud, et mitmekesiseid arwamisi rahwa seas äratada.

„Ja, meie kinnitame weel, et Rinaldo kuuljus jellepärast mitte rahwa hulka wähemaks läks, koguni jelle wastu, et — temast lugupidamine kaswis.

Jsa Bono suust ei jaadud aga mitte ühte sõna wälja, mis tema rööwlite juures oli üleelanud, jellepärast pidiwad uudishimulised Stehwano juttustamisega leppima.

Suurt ärewust sünnitas see, kui järgmise päewa lõunel üks tore reisirja, mitme teendre saatusel, Dstiasasse ilmas ja piimamehele järele päris, keda aga kuskil leida polnud.

Piimamees oli oma naese ja lapsega Bono juures elanud, oli aga minewal wõksel jäljetumalt ära kadunud.

Piimamehe naene tundis reisirjas jelle mehe ära kelle jennatulek Rinaldot oli põgenemisele sundinud ja ei ehmatanud mitte wähe, kui piimamehe ülespidamise üle aru hakati nõudma.

Tema rääkis wõera härrale selgelt ja tõetruult, kudas kõik sündinud oli.

Reisirja oli wiha pärast meeletu ja kiffendas: „Teie mees on raske süü ära teinud, et ta noortmeest jelle tee peale jattis ja ränk nuhtlus jaab tema peale langema!“

Selle peale reisis ta edasi, ilma et midagid ligemad enese ehk Rinaldo üle oleks awaldanud.

Rinaldo ikk jai jelle läbi weel enam mõistatuslikumaks. Abitaasa küsimuse peale, mis nende laps rööwlite juures teha, wastas Bono: meil ei ole enam last, Kõja on meil niihästi kui furnud, ja nüüd ei tohi ja ilmaski enam tema nime juhu wõtta!“ —

Pealelõunat ilmus Bono majasse üks tuttav ligimiseft küllast ja päris piimamehe naese ja selle poja järele.

Jakob, nõnda oli poja nimi, astus mehe ligi ja küsis, mis ta joomida.

„Ma tulin Teile jeda rulli äraandma. Siin sees on wiisjada dufatit. Sellega peate Teie oma emaga siit kauge- male minema ja omale uue elukorra sissejeadma. See on taju teie maja ja kraami eest, mis tuleroaks langes. Aga Teie ija ei tohi milgil tingimisel Teiega ühes minema, jest muidu jaoks selle raha andja Teid juba leida mõistma, kus kohta Teie ka ei läheks!“

Seal juures andis ta piimamehe naesele, kes ka ligi oli tulnud, raharulli kätte.

„Ja kelle käest on see raha?“ küsis ta.

„Selle üle ei wõi ma Teile miskit seletust anda kostis rahatooja, ja tahtis minema hakkata.

Ta jai aga tagasihoidud. Kõik nõudsiwad tungimalt, et ta ütleks, kes raha on saanud.

„Ma ei tea mitte. Üks peenike herra andis minule selle raha; rohkem ei wõi ma midagid ütelda!“

Kui ära nähti et mees paremat wastust andma juba ei saa, jääti ta wiimaks rahule.

Jakob arwas, et see reisija härra jeda raha on saanud, ka teised oliwad sellega nõus.

Nõnda oli piimamehe naese ja poja eest siis tubliste hoo- litjetud.

Mägestikus aga, Rinaldo laagres, oli sel homikul õige wara juba kõik liikumas.

Pealiku telk oli juba ühest ära wõetud ja hobueeslite selga lautud.

Roja aga nuttis Rinaldo najal.

„Aga ma palun sind, Roja, jätta see kartlik, piinaw meeoleolu kus jeda ja teist! Ole tugew ja näita, et Rinaldo kallikene ka oled, kes niisama wähe hirmu tunneb kui temagi,“ joistat Rinaldo tõsijelt. „Tingimata on tarwis, et mõneks ajaks teid maha jätma pean. Mul omad plaanid. Sa jääd ühes teiste naesterahwastega Altawerde ja Lodowiko kaitse alla; ole sellepärast jälle endine rõemus Roja ja ära tee ilma- asjata mu jumalaga jätmist rängemaks. Lühike saab saab see aeg nii kui nii olema.“

„Seda ja ei tea, Rinaldo. Kes teab, kas meie mitte igawejeks ajaks ei lahku,“ wastas Roja muusjudes.

"Seda mõiks ka siis ütelda, ku, ma jia jäeksin," algas Rinaldo. "Keski ei mõi oma elupeale kindel olla! Ma palun sind veel kord tõsijelt, jae rahulijemaks!"

"Pealik, meie ootame Teie käskujid!" ütles nüüd Altawerge ligemale astudes.

"Hea küll, ma tulen! kutju seltsimehed kofku!"

"Sel filmapiigul tuli Annutjiata jookstes ligemale ja hüüdis juba eemalt: "Pealik, Annutjiata'd pole enam kuskil!"

Rosa hüüdis ehmatanult: "kus ta on siis?"

"Ja seda meie just ei teagi. Laager oli juba tühi, kui meie Theresiaga ärkasime. Meie aga arvasime, et ta on enne meid ülestõusnud; ta ei ole aga ennast siitamaani näitanud," kostis Anna.

"Ja jaab juba väljatulema," ütles pealik.

"Ei, ta on ära!" hüüdis Anna.

"See on mulle võderastaw, pealik," ütles Altawerde, kes veel ootama oli jäänud. "Kas ei võinud tüdrukul oma iseäralist põhjust ärapõgenemiseks olla? Ja kas ei oleks mitte mõistlik, kui meie teda otsida lasekime?"

Rinaldo oli tõsijeks muutnud ja wahtis mõtetes oma ette kuna Rosa, Anna poolt antud märgu peale, wiimase juure astus ja sellega tafafeste jofistama hakkas.

"Wiimaks on ta ifka üks äraandja, nagu see juba tema wangiwõtmise juures selgeks jai tehtud. Kes teab, kas ta mitte kawaluise pärast, jelle Wangolo õpetaja nõuandmisel, meie hulka ei jäänud, et pärast meid hea oleks äraanda!" kõneles Altawerde edasi.

"Miks pärast pidi ta siis parajasti nüüd põgenema?"

"Sellepärast, et meie ära ja fina alla orgu pidid minema. Ma annan sulle nõu hästi ettewaatlik olla!"

"Hm, ma ei juuda mõttelda, et see tüdruk nii kättetafumise himuline oleks; meie ei ole ju temale wähematki kurja teinud, ainult head on ta meist näinud."

"Ei, ei, armjam, seda ma ei usu ka mitte!" hüüdis Rosa wahеле. "Annutjiatale ei meeldinud, lihtfalk, mitte elu meie juures ja ta on jälle oma wanemate juurde läinud, see on kõik!"

"See on ka minu mõtte," sõnas Rinaldo ja sammus Altawerdega kofkufogunud seltsimeeste poole.

"Sa mõid nüüd rahul olla; tema jaab juba oma filmad lahti hoidma," jofistas Anna Rosale.

Rosa weeretas ifka weel jedelikeft, mis Anna esti tema

peusse pistnud, sõrmede wahel ja wastas: „Rudas tema aga selle peale tuli minu pärast niisugust taelamurdwat asja ettemõtta?“

„Sgatahes armastab ta sind,“ ütles Anna hooletult.

„Eh armastab ta teda?“ hüüdis Rosa.

Kohmetanult waatas Anna Rosa otsa, kelle palgeid äge puna kattis.

„Aga niisugune kahtlus. On see sinu tõsine arwamine?“ algas ta.

„Ja muidugi, tõsine arwamine! Ja miikspärast ei pea see mitte nii olema? Kas ta ei ole mitte kõige ilusam ja wahwam mees terves Italias?“

Anna naeratas ja kostis: „Kaua on ta ja sinu filmis muidugi kõige kenam. Aga ma leian et minu Nikolo ta kena pois on! Sa näid kade olema!“

„Ei, ei, praegu weel mitte — aga — aga — ma wõin kadedaks jaada ja nimelt just selle Anuntziata peale. Kas ja ei pannud tähele kui õrnalt Rinaldo temaga ümber käis, kui ta laulis?“

„Ara mõista tühja arwamiste järel kohut. Niisugusel korral poleks ta pruukinud julle mingit sõnumit järel jätta. Just need read tunnistawad, et tal auusad mõtted on!“

„Ara karda, ma saan tal'e tundmataalt samm — sammult, järel käima“ lugs Rosa sedeli pealt ja ütles siis lühiteise järel mõtlemise järel: „Ja, ja, see on tõsi, ta poleks pruukinud sõnagi lausuda!“

„Noh, kas näed, jae sellepärast rahulijeks ja ära piina ennast enam tühjade, põhjusteta kartusega,“ maenitšes Anna ja nad astusiwad edasi.

Rinaldo oli oma salga kolmeks jäutanud; iga jagu pidi iji kohta minema.

Altawerde oli peatäsuandja ja juhatas jauskonda, mis naesed kaasa pidi wõtma.

Djintihõ ja Paolo juhatajiwad kahte teist jäuskonda.

„Bibage meie saatused auu sees,“ algas Rinaldo,“ ja ärge waestele palju waewa tehke. Peaasi on, et teie wiisi jeltšimehi juure muretšete, neid jaate alt karjaste hulgast küllalt leidma. Nelja nädala pärast, kui ma weel Teie juures ei peaks olema, hoidke endid Teramo läheduses ülewäl. Altawerde saab siis meie hoowirätspea juure minema ja tellitud riided äratooma. Ja siin, minu sõber, need kaardid laota jeltšimeeste wahel wälja!“

Nende sõnadega ulatas ta Altawerdele paffi kaartiisid, mis kõik pealkirja: „Rinaldo Rinaldini“ katšivad ja kõneles siis edasi: „Kui keski nõudaja, wõi ka mõni muu, niisuguse kaardi ettenäitab, siis peate minu käsku mööda tegema ja kaardi ettenäitajat rahulikult minna lastma. Selle käsu vastu haffamist jaan ma armuta jurmaga nuhtlema. Ma usun, et minu uurimistetekonnal head tagajärjed saawad olema, nii et peale minu tagajitulekud meil üleliigagi tööd jaab olema. Kui aga wahpe peal midagi ijeäraliku peaks juhtuma siis jaatke üks kästjalg Neapeli, see peab wäga ettewaatfikult seal krahw Mednchini järel pärima, siis jaab ta mind leidma. Nüüd aga tahan ma jumalagajätmifeks teile pišut taskuraha anda, et teie mitte hädasäse et jäeks. Zuhatajad jaawad raha ära jäutama. Siin lottis on wiisšada tukatid!“

Nende sõnadega andis ta kotti, mida Nero tema käenäitamise peale ligitonnuud, Altawerde kätte.

Rööwliid hõiskatšivad röömu pärašt ja pildušiwad kübaraig õhku.

Wahaeajal oli kaks hobušt ettetoodud, kellel reišukompšud peal oliwad. Ka Roša ja teiseid naešed astušiwad ligemale.

„Ja nüüd weel midagi, šöbrad!“ hüüdis Rinaldo. „Dma kallima waranduse, oma Roša, jättan ma teie ijeärališe kaitše alla. Ma olen kindel, et Teie, oma elu pandiks pannes, teda kaitsema jaate!“

„Šhu ja hingega, pealik!“ mõirgatiwad rööwliid.

„Ja ilmaški teda meie waenlaste ja tagatišajate jaagiks langebda ei laše!“ hüüdis Rinaldo edasi.

„Nii kaua kui weel üks meist elus on, ei pea tal ka juukšekarwa kõrwetatud jaama!“ wastas Altawerde.

Rinaldo jättis weel kord oma armšamaga, kes nüüd palju kindlam näis olema, õrnalt jumalaga.

Rööwliid aga oliwad mütsid peašt tönmanud, waikides šeišiwad nad paigal.

Walitses šügam waikus.

Wiimaks wabastas Rinaldo end armastatud neuu kaelašt, mütsi keerutades kargas ta hobušt šelga ja hüüdis: „Elage õnnelikult, warštiše rđemša jälleägemišeni!“

„Jälleägemišeni, pealik! Õnneliku reišu!“ kõlas tugewalt rööwliite ridades.

Franz Gandi oli teise hobuse šelga roninud, nüüd lehmitas ta mütsi ja hüüdis: „Rinaldo Rinaldini, mägede kuningas, tema šöbrad ja šeltšimehed, elagu kõrgešt!“

„Üks tänulik rõemuhõiskamine oli jelle hüüde vastujeks ja pitkaniisi jõitšivad mõlemad ratsanikud edasi.

Waljust haukudes kargas Philaks Rinaldini hobuse najale.

„Kosa, kutsu minu truu Philaks tagasi!“ ütles Rinaldo hobuse seljast oma armjamale, kes ikka weel hobuse kõrwal edasi jammus.

Kosa kutsus koera ja hoidis ta oma juures.

Wiimaks jõudis lahtumine lõpule.

Mõlemad ratsanikud kadusivad kaljupanga taha.

Kosa läks ükšikusse tohta ja nuttis kibedaste.

Rööwolid walnistasivad niisammuti edasiminekul. Tunni aja pärast oli laager mahajäätud.

Pijut maad kõigest wõisivad reisijad hobuseid pruufida, siis pidiwad nad seljast kargama ja neid ratsutidpidi järele wedama.

Üks mõeras poleks ülepea siit metsikust kohast wälja ostanud minna. Rinaldo aga ostas käidawaid kohtasid nii hästi ülesleida, et nad pea, ehk küll juure waewa ja hoolsa ette- waatamise tõttu õnnelikult hädaohtlikumatest kohtadest üle jaiwad.

Rüüüd tuliwad nad ühe maantee peale wälja, mis mägede äärt mööda edasi läks. Nad kargasivad jälle hobuste selga ja traawisivad heas meeleolus edasi.

Korraga kargas Rinaldini hobune tagumiste jalgade peale püsti ja ei tahtnud enam heaga paigast liikuda.

Samajugune lugu oli ka Gaudi hobusega.

Kumbki ratsanik ei suutnud oma hobust edasiminekul sundida ja nad wiibisivad ädaohus mahawisatud jaada.

Korraga waatas Rinaldo terawalt tee kõrwa.

„Seal laamab keegi!“ hüüdis Rinaldo, hobuse seljast karates.

Temale järgnes Gaudi.

Nad leidiswad ühe inimese, kes mantlega kaetud oli.

Rinaldo fergitas mantelt ja silmas jelle all üht soldatit, kes silmanähtawalt furnud oli.

„Üks eilane ohwer!“ ümises ta taja ja pidi minema pöörama.

Gaudi aga oli ennast mehe ligemale kummardanud ja hüüdis! „See õnnetu elab weel!“

„Si ole wõimalik!“ hüüdis Rinaldo ja astus uueste ligemale.

See oli jiski nõnda. Soldat liigutas ja katjus end istukile ajada.

„Olete Teie haavatud?“ küsis Rinaldo,

„Ja!“ oli tajane vastus. — „Minult üks lonks wett!“
Kuttuste tõi Rinaldo pudeli, kellega ta alati wiina kaajas kandis ja ulatas soldati kätte.

See jõi ja tänas.

„Kas Teie olete rööwlitega wõideldes haawatud saanud?“ küsis Rinaldo.

„Ja, jalast. Ma ei suutnud enam edasi minna, ning jeltfimehed jätsiwad mind maha!“

„Tublid jeltfimehed!“ müriſes Rinaldini, lijas siis walt juure: „kus on haaw?“

„Siin — üle põia!“

„Põia?“

„Ja, üks rööwel hüüdis mulle tagand järel, ma ei peafs mitte nii wäledaste jookſma ja laskis mulle kuuliga jalga!“

Rinaldo ei wõinud naeratamist mitte täielikult allajuruda. Siis lausus ta: „Teie ei wõi ometi siia maha jääda — ma jaan Teid ligemasſe külasſe wiima.“

Soldat ei wastanud sõnagi, muud kui waatas läbitungiwalt toreda härra peale, kes teda nii lahkest awitada soowis ja kelle nägu tal tutaw ette tuli.

Rinaldo pani jeda tähele ja löi kahtlema.

„Miks Teie nii tungiwalt mu otſa waatate?“ hüüdis ta.

„Teie olete Rinaldo Rinaldini — rööwlipealik!“ hüüdis korraga soldat.

Rinaldini löi end tagasi, jai aga filmapilk emnast kohmetuſest wõitu ja kostis naerdes: „Ha, ha, ha, see on tugew tugew tubakas! Kas ma näen siis kui mõui teerööwel wälja?“

„Ma tunnen Teid. Teie peate ettewaatlif olema, kes aga üksainus korb Teie nägu selgeste näeb, ei unusta jeda ilmaski!“ tõendas soldat.

„Na, hea mees, Teie olete effituses!“ hüüdis Rinaldo eemale pöörates.

„Kas Teie ei soowiks mind mitte alla orgu kaaja wõtta?“ küſis soldat naeratades.

Rinaldo kohmetas jällegi. Nagu näha ei olnud soldat loll.

„Muidugi wõttan ma Teid kaaja!“ wastas ta.

„Ja kas Teie ei kardate, et ma Teid ülesandma jaan?“

"Ja ja ei karda mitte, et ma jind jinsammas maha kõmmutan, kui ma tõeste Rinaldini oleks?" küsis Rinaldo tagasi.

"Seelega ei teeks Teie mulle nalja!" kostis soldat lühidalt.

"See mees meeldib mulle!" naeris Rinaldo oma saatja vastu.

"Minule niisama!" vastas see.

"Kas teate sõber, vaatamata hädaohu peale, kuha Teie mind äraandes saatma saate, wõttan ma Teid orgu kaaja. Tehke siis, mis tahate!" ütles Rinaldo, soldatile kätt ulatades ja teda ülestõusta aidates.

"So," lausujus ta edasi, „nüüd saan ma Teid oma hobuse selga aitama, — ise saan ma hobust suu kõrwal vedama."

Soldat ei uskunud oma kõrwasid. Ta oli nii liigutatud et wastata ei suutnud ja laskis ennist jõnalausumata hobuse selga tõsta.

Nad liikusiwad edasi.

Gaudi sammus Rinaldini kõrwal ja kõneles temaga.

Jutt näis tõsine olewad.

Wähe aja pärast sai lõunaeinnet wõetud.

Nad oliwad juba peaaegu mägestiku jalale wälja jõudnud ja toreda laswuga puud pakkusiwad warjurikkast puhkepaita.

Soldat ei rääkinud wast kedagi. Ta näis jügawatesse mõtletesse juutunud olewad.

Rinaldo pani jalajalt teda terawalt lähele. Rahuloldaw naeratus mängis ta huulte ümber.

Nad pidiwad parajaste edasiminema hakkama kui forraga üht allajurutud kiljatuft kuulsiwad.

Kiljatus lõppes nagu wägivaldalla pruukimise mõjul. Silmapilk kargas Rinaldo senna, kust kija kostis.

Gaudi järgnes temale.

Rinaldini ehmatus ei olnud mitte wähenene, kui ta maantee peale astudes, ligema puu otsas, nõõri ümber kõri, üht inimest surmawalus lätte ja jalgadega (wehkema) sipputama nägi.

Nagu wälk käis Rinaldinil mõet tuppest ja filmapilgu wältujel oli nõõr pooleks raiutud.

Enejetapja kullus minestanult maha.

Kärmeste tõmmas Rinaldini mehel aasa kaela ümber, kuna Gaudi wiinapudeli järel ruttas.

Mees laamas liikumataalt.

„Üsna rahul; kas ta juba jurnud ei ole!“ ümises Rinaldo, mõera riideid kaela ümber lödremale wenitades.

Nüüd tõi Gaudi wiinapudeli.

Ruttu — aga ettevaatlikult — tilgutatas Rinaldo poojale mõned tilgad wiina suhu, ning piserdas ka wiinaga ta nägu.

Üks waitne õhtamine lendas mehel juba mõne sekundi järel awas ta silwad ja waatas imestades enese ümber.

„Kurat wõttaks, hea sõber, Teil on aga pagana rutt taga pörgu sõita? Kas Teie ei wõi õiget aega äraoodata?“ naeris Rinaldo.

Mees ajas ennaft püsti, lõi silmad kõi peale ja wärijes.

„Koh, muidugi meelepäraline see tundmus küll ei wõinud olla, mis Teie omale walmistanud olite!“

„Ma joowiski, et oleksite mind rahule jätnud, siis oleks nüüd kõi lõpetud!“ wastas mees, päriselt ülestõustes ja ennaft wastu puud toetades.

„Tõho, sõber, sedasi ei räägi kellegi mees; üksi argpüks langeb mõnikord säherduse hullumeelsuse sisse, et iseenese elu kallale kipub. Tulge aga nüüd kaasa ja kinnitage oma koha selle ränga waewa järel ja kui see saladus ei peaks olema, siis rääkige ka meile, mis Teid nii kaugele ajas!“

Kende sõnadega hakkas ta mõera käe alt kinni ja jaatis teda mahajäätud puhkepaigale.

Sõnalaujumata järgnes temale mõeras istus siis oma peaftja kõrwale pehme rohu peale.

Rinaldo ulatas tale mõne tüki liha ja ka wiinapudeli.

Mees sõi suure ahmisega, oli näha et ta nälgane oli.

Sai ta oma nälja kustutanud, küsis Rinaldo: „nüüd aga üttelge meile, mis Teid säärase tembule kihutas?“

„Muud midagi kui meeleärashimine oma hirmsa seisukorra üle!“ wastas talupoeg.

„Deeb Teile jüdametunnistus ehk mõne asja pärast piina?“

„Sumal hoidku mind! Mina olen auus inimene, aga õnnetus kiisab mind taga, ma olen päriselt otjas!“ wastas talupoeg.

„Siis on Teil wist palju wõlgasid?“

„Kahjuks küll. Minu naene ja lapsed oliwad kaua aega haiged, omal juhtus mull ka piisikene õnnetus, nii et raha pidin laenuks wõtma, mis ma nüüd ära pean maksma, aga mull pole punast krossi!“

„Kui Teil mõnda teist põhjust pole, siis on jee ju päris lollus, et oma elu kallale kippusite. Võlaandja peab lihtsalt nii kaua ootama, kui maksja jõuate!“ ütles Rinaldo noomivalt.

„Ma arvasin ka küll et härra minuga ootama saab, aga jee lootus oli tühine!“ kaebas talupoeg; „ja homme olen ma kerjaja. Kerjata ma aga ei taha ja selle pärast tahtsin surra!“

„Hm, seletage oma asi mulle laiemalt ära!“ kästis Rinaldo.

„See asi on mõne sõnaga seletud. Mull on üks väikene hirtsik ja pijut aiamaad, mis mulle, ehk küll viletsat, aga siiski igapäevast leiba andis. Kui ma aga raha laenasin —“

„Kelle käest Teie laenasite?“ päris Rinaldo.

„Maagolo walitseja käest.“

„Tuhat ja tuline — jee lojus!“ kirjendas Rinaldo, ägeda viha pärast nii koledaste filmi pööritades, et waejel talupojal ihufarwad püsti tõusiwad.

„Kas armuline härra, ehk tunneb jeda walitsejad?“ päris talupoeg.

„Käärtige aga edasi!“ kästis Rinaldo.

„Jah, see walitseja kaebas minu peale kohtusje ja homme antakse mu maja wõlakustutuseks temale.“

„Ja miks pärast teeb jee masurikas jeda?“

„Ta arwab, et raha olla floostre omandus ja tema pidada jeda jisse nõudwa.“

„Kui juur on Teie wõlg?“

„Oh, kõigest kolmekümme dukatid!“ õhtas mees. „Ma olen päris õnnetu mees. Kõegi armas Jumal ei saa mind enam aidata!“

„Jm, armas Jumal saab sind aitama!“ ütles Rinaldo.

„Mind aitama? Siis peaks küll üks ime sündima, ja armas Jumal ei saa juba mitte minu pärast imet hakkama tegema!“

„Nimene ärge usku kautage! Mina ütlen Teile, Tema saab Teid aitama!“

„Aga mis moodi siis?“ küsis talupoeg wiimaks.

„Usna lihtsalt: kolmekümme dukatiga!“

„Härra, ärge minuga ilmaasjata nalja heitke! Dukatid ei kuku mitte nii kergelt taewast!“

„Koh, kui mitte just taewast, siis ometi mõne teise taskust, kel rohkem raha on kui Teil ja kes Teile nii palju anda wõib, et oma wõla tasutud saate.“

„Oh, härra, niiugust inimest otjin ma juba ammu, aga pole siiani leida võinud,“ ütles talupoeg kurvalt.

„Teie olete teda juba leidnud, armas sõber,“ ütles Rinaldo, „wõttis rahakotti taskust luges wiiskümmend dukatid wälja ja andis raha talupoja kätte, üteldes: „Siin on wiiskümmend dukatid. Kolmkümnega maksate oma wõla ja kaskümmend jäewad Teile edespidiwõts majapidamiseks!“

Mehe rõemu ja õnneliku inestanud nägu on wõimata kirjeldada. Rõemu pärast ei saanud ta sõna suust; tema filmad läksiwad niiskeks ja kui ta kärmesti Rinaldini käe peusse tõmmas ning oma huuled jenna wastu wautas, langeksiwad rõemjad tänapisarad üle tema palge ja kuskusiwad lahke andja käe peale, kõige kenama tänapalwena.

Mehe liigutus mõjus ka Rinaldo peale ja ta pidi ennast walitsema, kui edasi rääkis: „Teie näitate mul tõe teie üks auus mees olema ja sellepärast olen ma ka Teid aitanud. Teie wõite aga mulle ka meeleshääd teha. Kas Ostjala küla on Teile tuntud?“

„Muidugi, ma elan seal lähedal!“ wastas talupoeg.

„Tunnete Teie Ostjala piimameest?“

„Ei!“

„Aga isa Bono't?“

„Ei, ka mitte!“

„Srn, jee on paha; siiski wõite Teie ju Ostjalas piimamehe järel küsida.“

„Muidugi, muidugi!“ hüüdis talupoeg.

„Koh, waadake siis, mul on weel wiisjada dukatid siin fotti sees! Ma tahtsin Teid paluda jeda raha Ostjalasse wiia ja min — — piimamehe naese kätte ära anda. Ta peab Ostjalast ära minema ja kuskil teises kohas oma elujärje fisekseadma. Aga piimamees ei tohi sest rahast punast krossi näha, muidu jaan ma teda juba leida mõistma. Kas Teie wõttate jeda oma waewaks?“

„Kui Teie, härra, palju raha minu kätte peafsite ujal-dama, siis tahan ma Teile oma õnnistuse juures wanduda, et ma Teie ülesannet auwaste täitma jaan!“ ütles mees liigutud häälega.

„Ma usaldan Teid; wõtke raha ja minge oma teed!“ ütles Rinaldo.

„Mees jättis jumalaga ja pöbras ennast minekule.“

„Kas Teie teate siis ka, kes Teid nii juuremeelselt aitanud on?“ hüüdis haawatud soldat korraga.

„Kes? — Ei tea!“ ümises jee.

Rinaldo ährwardas soldatid käega

See aga ei pannud, wõi ei tahtnud jeda tähele panna. Walju häälega hüüdis ta talupojale: „Rinaldini, rööwli pealit, on jee ingel, kes Teid peastnud on!“

Rohmetanult jäi talupoeg, kord soldati, kord oma peastja peale waadates, seisma. Wiimaks ümises ta: „See ei ole küll mitte wõimalik!“

Seal astus Rinaldo Tema juure ja ütles: „Mina olen Rinaldini. Minge aga Zumala nimel, selle raha külges pole ühtki merepleki, waid jee on selle mehe üleliigsest rahast wõetud, kes Teiega nii halastamata kombel on ümber käinud — jee on üks wäikene ohwer Mongolo abti poolt —“ ja käega tähendades, iaatis ta mehe minema.

Rudas Wiimane oma ülesanned täitis, oleme juba näinud.

„Utelge mulle,“ pööras Rinaldo soldati poole, „on Teil tõesti nõu mind all orgus ära anda?“

„Ennem tahan oma keele suust lasta wälja rebida, kui jeda jaan tegema!“ hüüdis soldat.

„Mitspärašt aga olete jeda nüüd teinud?“

„Et Teie auu peasta. Teid loetakse pahaks inimejeks, aga jeda Teie ei ole koguni mitte!“

Rinaldo naeratas kibedalt ja waikis.

Gaudi ei lausunud ta musta ega walget ja reisimine läks edasi.

„Mis mõtlete Teie haawatud sõjamehega peale hakkata?“ küsis wiimaks Gaudi, piinliku waikimist lõppetades.

„Teda tahan ma Teie hoole alla anda, minu sõber,“ wastas Rinaldo. „Teie lähete temaga ligemasse külasse ja annate seal külawalitsujele ära, kes tema haawade eest hoolt peawad kandma.“

„Kas Teie ei soowi siis enam minuga ühes reisi?“ küsis Gaudi wõerastades. „Teie ütlesite ju, et ka Neapelisse tahate minna?“

„Ja, ja, jee wõib lõik weel jündida, ejiotja ei ole ma aga weel kindla otjusele jõudnud. Ma pean enne nägema, et mu mehed tulewaste pealetungimiste wastu ka heasti kaitstud on. Seal all metja ääres, mõtlešin ma teile head reisu soowida ja siis tagasi pöörada.“

„Tagasi pöörda?“ küsis Gaudi ehmatanult.

„Ja!“ wastas Rinaldo.

„Pealik,“ algas korraga soldat, „wõtte mind enesega ühes!“

„Rööwlite juure?“

„Teie meeste juure?“ pealik! kas neid rööwliteks, wõi mõneks muuks kutsutakse, on mul ükspuhas; ma tahan Teid niisamma heasti ja veel paremki teeniwa kui praegugi teenima pean. Igatahes saan ma aga Teie teenistuses palju õnnelikum olema, kui praeguses teenistuses.“

Rinaldo naeratas ja arwas; „Oma jagu tõde on Teie soowi sees wist küll. Aga minu mehed on praegu ühest paigast teise minemas, Teie olete pealegi haawatud ja ei juuda nendega ühes minna.“

„Pealik, muretsege mulle kuskile metsa üks paif, kus ma puhata wõin ja kus ka wärsket wett ja arstirohtusid leida on, siis saab see wäikene, tähtsuseta haaw pea terveks ja ma wõin Teie meestele järele jõuda.“

„Ja misjagune saab siis Teie elujooksu lõpp olema?“ küsis Rinaldo soldatilt.

„Surm. Mis moodi ma juren, on üks kõi. Soldatina on ta mulle niisama oodata, kui Teie teenistujeks. Ma palun Teid, wõtte mind wastu!“

„Mõttelge aga jelle juure wahpe peale. Soldatina jurete Teie auujat jurma, rööwlina aga wõib wäga wõimalik olla — et Teid nagu koerapoega tõmmataks!“

„Seda ma ei karda. Wangi ei lasse ma ennaft ilmaški wõtta, see jäegu juba minu mureks!“

„Teie hooplete palju, minu armas!“

„Mitte jugugi. Ma tahan sellega aga ütelda. et mind üksna furnukehana wõib wangi wõtta. Glusalt ma enam ilmaški waenlase kätte ei lange. Seda wannud ma Teile niitõeste kui minu nimi Filippo on.“

Rinaldo mõtles pisut ja ütles siis: „Dopp, sündigu jedasi, niisuguseid mehi wõin ma pruukida!“

Soldat sai üliõdemsaks, unustas oma haige ja kargas hobuse seljast et pealikut tänada.

Kuid üks kiljatus tungis ta huuldelst. Ta ei wõinud jala peale tuetada.

„Mis rumaluji Teie teete? Jäege aga paigale, meie pöörame kohe tagasi, lahminiue on kätte jõudnud,“ sõnas Rinaldo.

„Wõtte see hobune omale mälestujeks, noor sõber,“ lausus ta, Gaudi poole pöörates, edasi. Ja kui Teil ehk kord himu tuleb korraks mägestiku tulla, jelleks wõtte see läbikäi-

mise kaart minult. Ei wõi ju uskuda, et Teie just mind, wõi mõnda tuttawad jee korral saaksite leidma ja kui tergeste ei wõiks Teil siis mõni õnnetus juhtuda."

Gaudi wõttis kaardi, rääkis weel kaua aega Rinaldoga ja jättis siis junalaga.

Rinaldo pööras oma uue feltšimehega ühe kõrwalise tee-haru peale, mis wõjastiku wiis.

Nad tungisiwad ikka sügawamale ja jõudiswad wiimaks ühe kitsasje orgu, kust ojakene läbi lookles.

"Filippo, karga siin maha ja pese oma jalga. Mõne minuti pärast pead sa parema raawitsemise ojaliseks saama," algas Rinaldo.

Filippo kuulas sõna.

Rinaldo aga kargas hobuse selga ja kihutas mööda orgu edasi.

Warsti oli ta soldati silmist kadunud, ning kohe jelle peale kuulis jee üht läbilõikawad wilet.

Mõne minuuti pärast ratsutas Rinaldo jälle soldati juure tagasi ja hüüdis jellele hobuse seljast:

"Rannata weel mõned minutid. Ma olen muist oma mehi siia wahi peale seadnud, nad saawad sind kaasa wõtma!"

Suus kihutas ta jälle minema.

Filippo ei pruukinud kaua odada. Waewalt oli mõni minut mööda läinud, kui üks mees, korraga, ta kõrwal seisis.

"Kas ja oled Filippo; meie uus feltšimees!" küsis jee soldatilt.

"Mina olen jee!"

Üks tajane wile kolas wastuse järele ja lähemal silmapilgul oli Filippo mitmest rööwlist sisse piiratud.

See oli Tšintihõ oma jauskonnaga, keda pealisk nii kaua siin oli käskinud wiibida, kui ta uue kaju saab.

Tšintihõ katjus uue feltšimehe haawa läbi ja ütles: „Sõbratene, jee haaw ei ole ühtegi nii tähtsuseta, kui sa mõtled, siia on juba tubli palawik sisse lõõnud ja sulle on hooljat raawitsemist waja.“

Selle peale katus ta neli meest ligemale ja ütles: „Teie muretsege teda esiotja mõneks ajaks koopaelaniku Donate juure, kes siin ligidal — wat, seal ülemael, — jee saab teda juba jalgade peale awitama. Sina aga ära lausu jest sõnagi, et meie mees oled; ütle aga et rööwlitega wõitluses haawatud oled saanud. Dled ja juba terve tuled siia tagasi, peame meie aga enne edasi minema, siis saadame ju järele!“

Käff jai lohe täidetud ja juba mõne minuti pärast oli Giippo koopaelanikkude ühiklase Denato poole teel.

Uga veel üks teine inimene ehtis sel ajal mööda metsa püha ühiklase koobast otstides.

Kes see oli ja kas ta eesmärgile jõudis, jeda saame pea kuulda.

Synthia läks oma jauskonnaga tagasi, oru teise otja.

Korruga filmitsejivad nad ojakese kaldal üht naesterahwa kogu, kes oma jalgu puhtas wees pesi.

Mõned röövlid ruttasivad lohe kiire sammudega kogu poole.

Järsku märkas see liginewaid mehi ja lurgas püsti.

Uhe ainjama lühikeste uuriwa pilgu saatis ta röövlite peale ja põgenes siis metsa poole.

"See on Annutsiata!" hüüdis Cynthia, Püüdke tema kinni!"

See käff oli ilma aegne, sest juba ruttasivad mitmed noored röövlid suurte sammudega põgenejale järele.

Arapeajemise peale polnud mõtteldagi. Mõne minutiga olivad röövlid temale tihedalt kannul.

See oli tõesti Annutsiata, kes siin kogemata röövlitega kokku juhtus.

Ta jäi seisima, pööras ennast ümber, ning jäi tagaajajaid ootama

"Eh, eh, armuke miks ja meie eest põgened?" hüüdis esimene röövel, kes kõige ligemale oli jõudnud.

"Kas ma siis teadsin, et Teie olite? Ma mõtlesin, et Teie kõik lõuna poole olete läinud?" vastas Annutsiata.

Röövlid olid nüüd tema juure jõudnud.

"Ja, ja, kallistene, inimene ehtis wahest," hüüdis Paola tüdrukuga ligemale astudes. Sina tahtsid meie hulgaft ära põgeneda, wõi ehk weel muud pahemat kordajaata, eht ole õige?"

"Olete Teie kõik siin?" küsis Annutsiata.

Paolo ei kostnud, sest ta ei teadnud, kas tohib tött rääkida.

Nüüd astus Cynthia ligemale.

"Ha, nüüd on põgeneja jällegi meie käes. Utle ometi, miks ja nii salajalt meie juureft ära põgenesid?"

"Ma ei ole koguni mitte salaja põgenenud. — Kosa tunneb minu põgenemise põhjust, niisama ka Anna ja Theresia. Kas nad on ka siin?" küsis Annutsiata.

"Ei, meie oleme ühinda!"

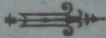
"Ja pealif?"

Röövlipealik

Rinaldo Rinaldini

ilmub annete wiisi iga laupäewal. See on üks neist kõige-põnewamatest ja suurematest roomanidest, mis iialeski on ilmunud; et igapähel jeda kergeste wõimalik oleks kätte jaada, oleme meie hinna aga

— **12 kop.** —

ande peale seadnud. Suwitawaid ettekuulutusi ei arwa meie selleks fugugi waja olema.

Kes niid kohe tellib ja ostab, see saab esimisest numbrist peale, pärast enam üfikuid numbrid ei saa osta. Selles mitme keelses, praeguses ilmuwas romaanis tulewad wäga tähtsad loud ette, mida meie hoolega palume tähele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimine sellesarnane piltidega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla sisse maksab, saab 10 annet jelle eest järgi mööda ja kes postiga 1 rbl. 20 kop. rahas ehk postmarkides sisse jaadab, saab 10 annet järgi mööda ilma üheäralise posti kuludeta koju kätte jaadetud 11 numbriga on ise ära-wiijatel jälle 1 rbl. ja postiga koju kätte jaadetud telli-atel 120 kop. 10 järgmise ande eest sisse maksta. Kes soovib, võib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha sisse faata. — Järgnew romaan on jaada:

M. Kuusiku raamatukaupluses, Harju uulitsas nr. 46 Tallinnas.

Bene keel:

Г-ну М. Кузикъ. Книжный магазинъ, Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellimistega rutata, et anded kohe ära wõiwad jaada jaadetud.